

חל השנה ביום א', כ'ז ניסן, 26.4.87.

י ר ס ה ש ו א ה -

במוצאי שבת, בשעה 20.15 יתאסף הקהל בחדר האוכל לטקס, שהוכן, לפי הנוהל המבורך המתגבש בשנים האחרונות, בידי שכבת הנעורים הבוגרת ומדריכיהם.

למחרת ביום א', בשעה 16.30, נתכנס ליד אתר ההנצחה אשר בבית הקברות, כדי להתייחד עם זכרם של יקירי החברים שנספו בשואה.

/x/x/x/x/x/x/x/x/x/x/x/x/x/x/x/

מזל טוב... מזל טוב

ל י ו ם - ה ו ל ד ת

27.4. גבי ג'יין אנגלסברג

28.4. יונתן שטיל

אבי פרס

רועי אדלשטיין

29.4. אורית כהנא

גינט פרימוסט

עידן סמברג (נכד)

ל ה ו ל ד ת ה ב ן - ה נ כ ד - ה נ י ן

לתמר ולאורן

לג'נט ולקולין

לעדנה ולאלק

לגבי ברגמן

לגבי קולינס

ולכל בני המשפחה הענפה

30.4. יהודית ויטהם

רחל מן

כרמית שוורצמן

רן גינת (נכד של ריינס)

2.5. זאבי ניצן

דוד ארנברג

אביב אלמן

אלה קולמן (נכדה של רחמני)

ל י ו ם - נ י ש ו א י ן

2.5. אירית ומשה בן-חיים

אתי ואורי אדלשטיין

ת ר ו מ ת ד ם

ביום ג' - 28.4.87 - יגיע צוות מגן דוד אדום

לקבל תרומות דם.

השעה: מ-16.00

המקום: חדר החולים

ההרשמה: בלוח מול המודיעין

מה נשמע?

(מה נשת בה?)

* כששורות אלה יגיעו לדפוס: ואל"ך, הקורא, חג הפסח כבר יהיה מאחורינו, המצות נעלמו מהתפריט היומלי ושוב ניכנס לשיגרה. לשיגרה אמרתי? חג רודף חג ואירוע אחד מתחלף בשני. כבר אנו עומדים לפני יום השואה, שהפעם חל במוצאי שבת. וכן הלאה - יום הזיכרון - יום העצמאות. לא נשכח את עברנו כעם.

"סדר פסח" שני נערך ביום שישי של החג בצורת משימות שהוטלו על המשתתפים. הרבה מאמץ הושקע ע"י מארגנים וגם הביצוע היה מוצלח וחבל שכה מעט חברים טרחו לבוא.

* לעומת זאת ההשתתפות בערב החג השני היתה גדולה, כשאיננו לא הזוג זאכאר וטניה זונשיין, שזה עתה עלו ארצה מרוסיה לאחר תקופה ארוכה כסירובניקים. יחד איתם הגיע אלינו הפרופסור לב גולדשטיין, שגם כן עלה מרוסיה לפני כעשר שנים וכיום מלמד מתמטיקה בטכניון ומאושר להיות בארץ (כדבריו). היה זה מאלף ומרגש לשמוע אותם, את עולי רוסיה, ואיתם את חברינו שבתקופות שונות השתתפו בפועל במ-אמץ להביאם ארצה. במיוחד יש לציין את מנחם, שהיה בריגה אצל טניה בזמן שזאכאר בעלה נמק בכלא סיביר. הוא עודד אותה אז ושמר על קשר עד הגיעה ארצה.

האם הם הסנוניות הראשונות של עליה גדולה יותר מרוסיה? הם בכלל אופן די פסימיים. ולגבי קליטת עולי רוסיה בקיבוצים הפרופסור יעץ לנו לשנות את התדמית שיש לנו בעיני העולים מרוסיה, שרואים בקיבוץ צורת חיים כמו בקולחוז. ומה דעתכם על אולפניסטים רוסיים?

* וכאן, ואלף אלפי הבדלים, באותו הערב התבשרנו שהפאב נסגר לצמיתות. יש שמזיל דימעה על גורל גלות רוסיה - ויש על זה שנסגר הפאב. איש איש ודמעותיו.

* "סדר שני" אחר אירגנו חברי שנת ההכשרה, שהקדישו את התוכנית לאו דווקא ליהדות רוסיה, אלא ליהודים בסוריה. הם הזמינו לאירוע את הוריהם המאמצים והיה זה מלווה בהצגה והקראות. כל זה במועדון ועם ארוחה חגיגית.

* ומשהו שונה לגמרי היה בחול-המועד, כשכל החברה הוזמנה למשק הילדים, להשתתף בחג הגז. שני הגוזזים הצרפתיים הראו ביצוע מושלם של גזיזת הכבשים ממשק הילדים, כולל כיבשה אחת כושית (הכיבשה השחורה במשפחה! אומרים שזו מוטציה). הכול מלווה בנוסטלגיה של ג'ו ריפקינד, בזוכרו את הדיר הראשון במנסורה. כיבוד, כיאה למעמד זה - גבינות צאן.

* ומי שהתקדם והלך לפארק נוכח שגם שם חלו התפתחויות חדשות (אומגה - אומרים שאינה מסוכנת, ארגז-חול לקטנים) ועוד היד נטויה. מתי כבר ממש נפיק שימוש ותו-עלת מהפארק?

* בפלחה - זריעת הכותנה וכל העיבודים שמתלווים לה בעיצומם. עם מחלתו של יופי (חזר כבר מבית-החולים) עבר אורן שוב לענף. מחליף אותו בסידור העבודה בני פורסטר, בעזרת טוטסי מהגיל הרך - ובעזרת השם הכול יסתדר איך שהוא.

* התבשרנו שמשפחת פק חוזרת ביוני.

* ואיך אפשר לסיים בלי ציון מזג-האוויר? אז למרות שנראה היה שהחורף חזר אלינו (3 מ"מ גשם, סופת שלג בחרמון?) האביב בעיצומו, הפריחה פשוט משגעת וטיול קצר במשק כשרואים את הוורדים בשיא פריחתם - זה פשוט מרומם את הלב.

וברוח זו - שבת שלום
י ע ל נ.

האם סמכויות בלתי מוגבלות?

לפני אי-אלו שנים החלטנו להקים ועדה שסמכויותיה תהיינה בלתי-מוגבלות והיא תהווה כתובת לאנשים שבעיותיהם מאוד אישיות, בעיות שאמורות להישאר סודיות ופרטיות, וכמובן סמכונו על האנשים הנבחרים לוועדה, ששיקול דעתם ינחה אותם לדרך הנכונה והטובה ביותר לפיתרון הבעיות המוצגות בפניהם. עד היום הוועדה עבדה בדרך זו והחלטותיה התקבלו בחברה בהבנה וללא ערעור. מה כל-כך חורה לי בהחלטה האחרונה?

אמנם, כאמור, לפי הגדרת סמכויותיה של הוועדה^{ה'} אינן מוגבלות, כלומר בעצם הוועדה רשאית להציע כל פיתרון הנראה לה. אך האם באמת התכוונו שאנו, כחברה, נפגע מוועדה זו? האם הקמנו כלי-שרת זה לפתור בעיה לפרטים מסויימים ולגרום מפח-נפש לאחרים? האם אנו צריכים לשלם מחיר כה יקר של פגיעה במערכת הבריאות שלנו, שסוף סוף התייצבה, וכאשר נוצר צוות רפואי חדש ויעיל, הפועל יחד בהצלחה, שוב מזעזעים ומחלישים אותו?

האם משפחה שחיה בינינו, ואפילו רק באופן זמני, שנרקמו איתה יחסי חברות רבים ויפים, צריכה לשנות את תוכניותיה ו"לזוז" מפה, כי היא מפריעה לפרטים בודדים? ומה עם כל אותם האנשים הנהנים ממשפחה זו שתרומתה בחברה אינה מס-תיימת בתחום הבריאות, המעוניינים שתישאר בינינו, ואפילו אם רק לשנה בוספת? נראה לי שנשק הסמכות הבלתי-מוגבלת, שנתנו בידי ועדת החברים, פעלה במקרה זה כבומרנג ופגע קודם כול במשפחה עצמה, ובאותה מידה בחברים רבים, המרגישים שנעשה כאן עוול שאין להשלים עימו ולעבור לסדר היום. הגיעה השעה לבדוק מחדש את סמכויות ועדת החברים וגבולותיהן.

ש א ו ל ה

חיסכון או נסיגה בתרבות הפרט?

עיתון יומי לשתי משפחות =
 אני רוצה להביא בפני החברה כולה הצעה טכנית
 שהבאתי בפני "הנוגעים בדבר" מיד עם פירסום ההצעה
 לקיצוץ בהוצאות לעיתון יומי למשפחה, וטרם נעשה
 כלום בעניין.

כשהוחלט לפני הרבה שנים לקנות עיתון יומי למשפחה, חברים הזמינו את אשר הזמינו
 ומאז לא השתנה דבר, למרות שהאוכלוסיה גדלה, ויש שטחי התעניינות שגם הם השתנו.
 ראיתי שיש חברים/מועמדים/זמניים (מספר לא מבוטל) שמוציאים את העיתון מתא הדואר
 וישר זורקים לפח שלידי על בזבוז כזה של כספי הציבור כבר היו צריכים להתגבר
 מזמן. מצד שני יש חברים שקוראים את העיתון היומי ורואים בהצעה הנ"ל נסיגה
 בהרגלי התרבות שלנו.

מחוסר היענות מצד הגורמים הטכניים אני מציעה כאן קבל עם ועידה את ההצעה הבאה,
 שלמעשה כבר היו צריכים לבצע מזמן: יש לתלות דף רישום במקום בולט ובדף חברים
 ירשמו את רצונם הכן, תוך מחשבה לקראת חיסכון, כלומר רק אם העיתון באמת נחוץ להם.

שם	עיתון	יומי	סוף שבוע בלבד
ברל	דבר	✓	
שמרל	מעריב		✓

לפי עניות דעתי הכרחי לבצע את הפעולה הנ"ל כי ישנם כל הסיכויים שנחסוך הרבה
 בלי לפגוע בחברים שהעיתון היומי מאוד נחוץ להם.

קריאה נעימה!

ב ת י ה

ל ה ת א מ ת מ י ד ו ת.

בשעה טובה התחילה רחל מן לבצע תיקונים להתאמת מידות. אצל הלך נמצאת רשימה
 למעוניינים להתאים את בגדיהם לגזרתם (המשתנית?).

כ נ י ר ב ו !

ב ר מ צ ו ה - ח ת ו נ ו ת - ש מ ח ר ת

לאמהות/סבתות/כלות, ושאר החברות הקשורות לשמחות
 הנ"ל, הבאות עלינו לטובה:

אנא אל תחכו לרגע האחרון, אלא התקשרו אלי בהקדם
 במידה ורוצים בגד-שרד (או כל בגד) לקראת המאורע. להתראות -

ב ת י ה ר.

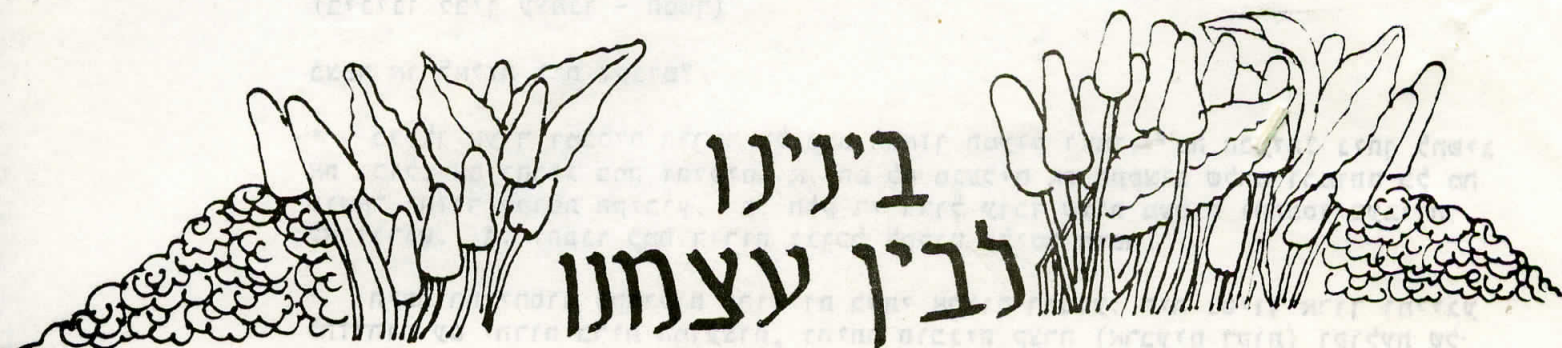
תחינה אישית.

כמה פעמים קרה לך שהגעת עדי חדר-האוכל ועוד מיני מקומות "חברתיים" כיוצא בזה, להתישב בשולחן ולשמוע מעשיות מחייהם הגלויים והחסויים של הפרטים הסובבים אותך (בהקשר זה אני בכוונה רבה נמנעת מן השימוש בביטוי "חברים", כי הוא צורם מדי).

לי אישית זה קורה כמעט מדי יום ביומו. עד לפני זמן לא רב קיבלתי זאת כחלק בלתי נפרד של המכלול הקרוי "חיים בקיבוץ". אין בכוונתי להתחסד, חלילה, ולהתעשות (להעמיד פנים? - המעתיקה) כאחת שלא גילתה עניין בנעשה סביבה (בחדרי חדרים, על פי רוב). אדרבא! לרוב אוזני היתה כרויה לשמוע את המתרחש ועל המתרחש. עד אשר נוכחתי (וזאת גם על בשרי) עד כמה אין הגזמה בביטוי "מרחק שלושה אוקיינוסים" בכל הנוגע לקירבה שבין האמת והבדותה הנשמעת ב"שיחות רעים" אלה. הרס כל חלקה פרטית (ולמרבה האירוניה, ככל שבחיים האישיים שלנו כפרטים בחברה אנו משתדלים לפאר, להגדיל ולהיטיב עם גינותינו ובתינו, הרי שבחיים הפרטיים אנו מצמצמים גדרות ופורצים דלתות בכל מה שנוגע ל"דל"ת אמותיו של הפרט"), חדירה לא הכרחית ומיותרת לחלוטין לנבכי נשמתו של הפרט. וכמובן, התוצאות החמורות של "דרך בילוי" זאת: רצח אופי, סטריוטיפים התלו-שים מן המציאות, עוגמת נפש, ועוד ועוד רעות חולות, גרועות לא פחות, אם לא יותר.

בתחילת דברי ציינתי, כי ראיתי באורח-חיים זה חלק בלתי נפרד מ"חיינו הקיבו-ציים". אולם לאחר מחשבה רבה (ואני חייבת לציין שמדובר בשנים של מחשבה, פשוטו כמשמעו) הגעתי למסקנה, שזאת רעה חולה. חולה מדי מכדי שש"לים עימה ונקבלה כחלק בלתי נפרד מייוחדנו כקיבוצניקים. אמנם אין בה סכנה לבריאותנו הפיזית, כדוגמת העישון, אך סכנתה בזה שבדומה למחלת הסרטן (ואולי אופנתי יותר לומר מחלת האיידס) מכרסמת היא כל חלקה טובה בנפשותינו וסופה שתביא כליה עלינו. כליה רוחנית. אני מודעת לכך שביטויי נשמעים דרמטיים ומוגזמים. אני חשה צורך לציין, שלא מתוך השתפכות רגשות או הצטעצעות מילולית הגעתי לכך, כי אם מתוך קור-רוח מחושב, המונחה בידי האמונה, שרק "רוח סערה" תביא אותנו לפקפק בעמידותם של היסודות, שעליהם מושתתים בתינו, כפי שנדמה לנו. אני פונה בזאת לכל הנפשות הפועלות בקיבוץ, לעצור את הרכבת הדוהרת תהומה. כל שדרוש הוא שליטה עצמית, היכולת להגיד את מה שצריך להגיד כשצריך להגיד, ולדעת לא לומר את שלא צריך להיאמר. רבנו הלל לבטח היה מקצר ואומר "ואהבת לרעך כמוך".

באמונה
נ י ק ו ל

בינינו לבין עצמנו

יום השואה - אנטישמיות עכשיו

ביום הראשון הקרוב, כ"ז בניסן, עם ישראל ויהדות כל התפוצות יתייחדו עם זכרם של שישה מליון היהודים, שנרצחו ע"י בנאי אחת האומות המתורבתות של אירופה - גרמניה, ואחרים בכל ארצות אירופה, ששיתפו פעולה מרצון בתוכנית "הפיתרון הסופי".

שנה שנה העיתונות, הרדיו והטלביזיה פורסים לפנינו סיפורים קורעי לב של בודדים וקהילות שלמות, שנמחקו מעל פני האדמה. לפעמים קשה לשאת את עוצמת הטרגדיה, העצב, האכזריות הבלתי-אנושית ואפילו הגבורה, שאותה יממה מחדירה לתודעתנו. יש בוודאי כאלה בינינו, שסבורים שהזכרת מה שקרה לפני כמעט חמישים שנה אינה משרתת שום מטרה מלבד המשך השינאה בין גרמניה לבין עם ישראל. האם יש גרמניה אחרת? האם גרמניה של היום היא שונה מהגרמניה של המאה ה-19, כשהאנטישמיות היתה חלק של כל מצעי המפלגות מן הימין ועד השמאל? האם גרמניה של היום היא שונה מן המדינות הגרמניות של ימי הביניים ותקופת מסעות הצלב? האם אין גרמנים שהיום אומרים: היטלר הצליח - הלא ניקה את רוב אירופה מן היהודים ובמקומות ששרדו - צרפת וברית המועצות - הם גורמים רק צרות.

היטלר מת, גרמניה הנאצית הובסה והאנטישמיות חיה וצומחת מחדש. בדנמרק, המדינה שהצילה את כל תושביה היהודים במלחמת העולם השנייה, קמה מפלגה נלאו-נאצית; בארצות-הברית ספחי משפט הריגול של ג'ונתן פולארד הם פחד היהודים מפני האנטי-שמיות, שמוסרת לא עמוק מתחת לפני השטח; בבריטניה - כך סיפר לי אחד מחברי שנת ההכשרה - בכל האוניברסיטאות הציונות היא מוקצית מטעם גזענות והסטודנטים תומכי אש"ף הם האינטליגנציה ונותני הטון במדיניות של מחר. ואולי לא רק האינטליגנציה של מחר. שמעתי סקירה ראשונית של משפט דמיאניוק ב-B.B.C., לא הרבה זמן אחרי שבית המשפט התכנס בירושלים. סקר את המתרחש אחד פיטר קלבאקורטי, שהיה מעורב במשפטי נירנברג, בהם נשפטו הפושעים הנאציים אחרי מלחמת העולם השנייה. האיש אמר: לא הגון לעסוק בחיטוט בפצעים ישנים ולנסות לשפוט אנשים זקנים - אנחנו (הבריטים) הרבה יותר הגונים בעניינים אלה.

נקודות ציון

* יש אומרים שיש ספק רציני, האם בשנה הבאה תהיה לקיבוץ זה קבוצת כדורגל. בתחילת עונה זו היו כחמישה-עשר חברי, בני המקום או חבריו, שהביעו את רצונם לשחק. המספר ירד לחמישה וביניהם כאלה שמדברים על תליית נעלי הכדורגל או מכי-רתן. לא ראגבי ולא כדורגל! ועוד מזכירים את אולם הספורט! היחידים שממשיכים לנוע בצורה ספורטיבית הם החברי המתאמנים בכדורסל. כמה מהם משחקים, אחרים יודעים איפה בערך כיוון הסל, והשאר הם שחקני ספסל. אבל רצון יש. כל הכבוד.

* לשמעון, האקונום הישן-חדש ולכיתת הבר-מצווה שסייעה בידו, מגיעות מחמאות רבות על הרעיון של חלוקת שי לחג הפסח לכל בית ובית.

* מי שמזדמן למטע האבוקדו בבית רואה הרבה פרי רך, אבל אכיל. חלק על העצים וחלק מונח על האדמה. מה מונע מאיתנו מלהתגייס ולאסוף את מה שראוי לבית-החולים

(בינינו לבין עצמנו - המשך)

נצפת או לאיזה בית זקנים?

* כלכלן צעיר ומבטיח הירהר על מצב המאזן המעיק ואמר: "מה הבעיה? ניתן להשיג את הכול, אם נהרוג כמה ותיקים. א. הם לא מנצלים את התקציב שלהם ובמותם כל מה שנשאר יחזור לקופת הקיבוץ. ב. חלק די גדול עובד שעות מעטות וההפסד בעבודה לא יורגש. ג. יתפנו כמה דירות ונוכל לקלוט קליטה חדשה.

* היתה התייחסות לקהילות יהודיות בשתי ארצות השבוע: היה נסיון ארוך ומייגע להזדהות עם יהדות ברית המועצות, והיתה תוכנית קצרה (ארבעים דקות) וקולעת של החבר'ה משנת ההכשרה, שתהתה על גורלה המר והלא תופס כותרות של פליטת יהדות סוריה.

* רק לפעמים יש תמורה לתשלום אגרת הטלביזיה. בשבוע החג היו שתי תוכניות: אחת על חיים חפר, משורר הפלמ"ח שעוד ממשיך לחרוז חרוזים, ואחת "חיים שכאלה" על שייקה דן, חבר קיבוץ ניר-עם וצנחן מאחורי קווי האויב במלחמת העולם השנייה. למרות שעמוס אטינגר לא יודע להנחות את התוכנית שלו, החומר שהוא אסף היה מרתק, בלתי ידוע ומעורר גאווה ציונית.

* גם בטלביזיה הירדנית יש תמורה לאגרה. בשות השייכים במאהלים אי-שם מקבלות הרבה השכלה. ביום א', מי שלא סובל את הקטסטרופה של "שושלת" אצלנו, היה יכול לצפות בתוכנית תיעודית על יפן "הפנים מאחורי המסכה". מפחיד מה שהולך שם ואנחנו לא יודעים.

א ר י ק

ע ת ל ז ר ו ע -

ו ע ת ל ק צ ו ר .

ע ת ל ר ס ס -

ועת שלא מתאימה להחלטה...

באמר לי שחבל שלא נכחתי באסיפה שדנה בריסוס הכותנה מהאוויר. ובכן לא ביקשתי שהדיון יידחה למעני, כי היה לי ברור שלא ניתן להחליט על שינויים כלשהם כשהקיץ כמעט בשער.

באמצע נובמבר אשתקד, בהשתתפות המזכירה, אנשי הענף ומרכז המשק הוחלט ע"י ועדת הבריאות להביא הצעה קונקרטית בנדון לאסיפה, ואף הודגשה חשיבות הבאתה בהקדם, על מנת לאפשר תיכנון בהתאם להחלטה. אבל לצערי לא ניתנה ההזדמנות לחברים לשקול ולהחליט בעוד מועד בדבר על כל הבטיו - בריאותיים, כלכליים וחוקיים. (הדגשתי בכתבה קודמת את חסרונות החוק הקיים.)

אומנם במשך החורף הוזמן טייס נחמד לשיחת חברים, והבטיח להי-זהר (לא נזהרו מקודם??). אני מקווה שאכן יתקיים דיון חוזר רציני מיד לאחר העונה, ואף על שאינני מאמין שנהיה הרבה יותר חכמים מבחינת מחקרים, הקו צריך להיות הגבלת הריסוס מהאוויר ע"י שינוי בתיכנון, עד אשר יובטח שאין נזק לבריאות.

דוד פרנקלין

אני בן-משק ממוצע
עדיין לא חבר ומי יודע אם בכלל.
עובד אדמה.

ובשעות הפנאי מוסיקה כבדה.
לתדמית הולך לחדר-כושר - מפתח את שרירי.
ובקיצ משקפי-שמש כהים, ולבריכה הולך.

יושב עם החבר'ה
ואל הבנות לא מעיף מבט.
לפאב אני נכנס כמו מלך.
המתנדבות משוגעות עלי.

אך בפנים אני יודע שאני בן-משק רגשן.
הייתי בחו"ל וראיתי עולם.
חזרתי למשק ועדיין מתוסכל.

הורי מודאגים, אך לא אומרים דבר,
וכולם שואלים על עתידי, ובכלל.
אך אני בן-משק ממוצע, לא דואג, צף בשיגרה.
אחריות לא רוצה, לימודים לא בשבילי.
נוח לי ככה להיות, סתם אני.
ציפיות - להוכיח, זה לוחץ כל הזמן.
המוסדות דוחפים, חברים שואלים.
אך אני בשלי.

כי בפנים אני פשוט בן-משק עם ראש קטן.

ורדה וינטרוב

פסח חלף.

ועוד פרט שלא נזכר אחרי ליל הסדר: האגרטלים הנאים שפיארו
את שולחנו באותו ליל, מעשה ידי יעל נמנוב. הם ממשיכים
להשרות אווירה רעננה על חדר אוכלנו המהווה.

מ ע ר י צ ה

בחברה בקיבוץ והלך כשהוא משאיר אותי לתהות מול הציפורים המצפצפות על איזו תשתית תרבותית לעזאזל הוא מדבר! איך שלא יהיה, צריך להיות ברור שאני מזמין סרטים לכל החברה, שיכסו את כל מיגוון הרגלי הצריכה של הצופים השונים במשק, ומשתדל, תאמינו לי, באמת משתדל להזמין כל מה שאפשר בלי לרדת לזנות. עכשיו, לאחר שגמרנו את קטע ההזמנה, לבכי של מזמין הסרטים הדפוק, נעבור לרשימת הסרטים הבאים עלינו לטובה בשבועות הקרובים.

ב-25/4 - "האלים משתוללים"

2/5 - "אצבעות"

יום העצמאות - "יומנו של צבי"

9/5 - "שערי החופש"

16/5 - "בחזרה לעתיד"

23/5 - "אמדאוס"

30/5 - "העד"

6/6 - "חוזת השרטט"

13/6 - "שושנת קהיר הסגולה"

עג כאן סרטים לשבועות הקרובים. ולכל הצופים הרבה הנאה ומעט קיטורים.

ו. (ויקטס) סרטים

סע באוטובוס ותגיע בנוחות...

לתערוכת הפרחים

מלאי התלהבות נסענו לראש פינה באוטובוס בשמונה בבוקר. תמיד

בחיפה....

מעניק להסתכל בבתים ובאנשים השונים בטובא - וגם הפרחים

הגדלים השנה בכל הארץ - שגעון!

הגענו לכביש בזמן כדי לתפוש את האוטובוס הישיר לחיפה - חברים נוספים עמדו בתור.

ברבע לתשע בערך ה-'505' עבר את התחנה כמו טיל. ה-'500' הגיע. עצר. חבל שהוא היה כל כך מלא. החלטנו לא לנסוע כמו תאנים מיובשות שנלחצו בחבילה!

אלן ידע שבסביבות השעה תשע יבוא האוטובוס מהמועצה האזורית לאסוף את חברי המקהלה לעכו, אבל חיכינו עוד שעה עד שהאוטובוס הוא הגיע. ישבנו בנוחיות - בשמש.

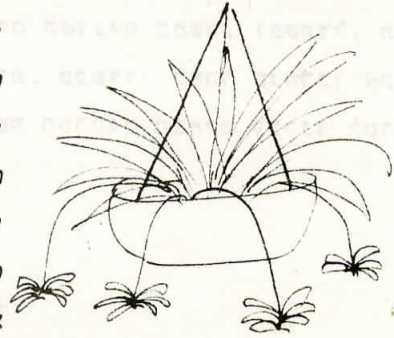
לחלונות חסרו וילונות, וכמובן לא היה מיזוג אוויר...

ושוב בתור לאוטובוס. הפעם בעכו. מצאנו מקומות וישבנו בהרגשה טובה, מפני שעכשיו

באמת היינו בדרך. אבל - פתאום אישה שישבה מאחורינו התחילה להקיא, והמשיכה כמעט

עד שהגענו לחיפה. מקרית חיים האוטובוס זחל כמו חלזון, בשרשרת איך-סגפית של

כלי רכב. "לא חשוב" אמרתי לעצמי. "זה יום חופש. שבי בשקט, תירגע".
בסופו של דבר היגענו לתחנה המרכזית, חיפה. טיילנו בכבישים הראשיים (רק באור
ירוק), ואחרי רבע שעה גילינו את הכניסה לתערוכה - אבל איפה היינו? מה זה התור
הארוך? הכיכר הגדולה בפקינג? התור לבקר בקבר של מאו-צה-טונג? מליונים של סינים?

לא. זה רק התור לקופה. זהו עם ישראל מבלה את חופש פסח.
ראינו עוד המון מול השער עצמו, ואילו אלן מיה צ'קיר...
להיות בעכו בשלוש. ויתרנו.
הלכנו לחפש מקום לשבת ולאכול את הפיקניק שהכנו. מצאנו דשא
ועצי איקלפטוס, ושם אכלנו כריכים מספוג לח של מצות, בליווי
מוסיקה מרעישה מהרמקול מהתערוכה, ורעש מהתנועה בכבישים.
אין דבר, מדוע לדאוג? זה יום חופש, הירגע...

סע באוטובוס-הפעם לכוון ראש פינה. חיכיתי רק שלושת רבעי שעה בתור, עם עוד חברת
משק (דוריס). עוד פעם האוטובוס זחל בשיירה ארוכה. למזלנו ישבנו בנוחות, אבל
אחרים עמדו כמו סרדינים.

לאורך כל הדרך ראינו פרחים - בשדות ועל ההרים - שטיחי פרחים זהובים, כחולים,
ורודים, לבנים. פרגים אדומים מתחת לעצי הזית, יותר יפים וטבעיים מאשר כל התערו-
כות בעולם.

השעה ארבע. ישבתי לבדי במרפסת מאחורי ביתי. שתיתי כוס תה. הסתכלתי בפרחים בגינתי,
בשדות מתחת הפרוג'קט, עד לשלג שמכסה עדיין את הר החרמון. הקשבתי לשירת הציפור-
רים. התרעננתי. נכון - סע באוטובוס ותגיע בנוחות.

א ל י י

מילות תודה.

חבל מאוד שב"מה נשמע" מלפני שבוע מצאו לנכון לכתוב רק על המיקרופונים
השיכורים ועל רווח בין השולחנות בליל הסדר... אבל אף מילה טובה אחת על הסדר
בעצמו...

לכן, רוצה אני להודות לצוות המטבח, לצוות המארגנים, לקוראים, מנגנים, זמרים
ורקדנים, לילדים החמודים ולמגישים ולתורנים עבור הצלחת הסדר.
מי יתן, ונוכל לחגוג כל שנה את חג האביב בצוותא, ובאווירה נעימה כזאת.
חן, חן לכולם.

(אמנם הקטע הנ"ל הגיע אלינו ללא חתימה, אבל אנחנו מסכימים עם כל הנאמר בה,
ולכן הוא מופיע בכל זאת. אבל אנא תזכרו - אפילו לא לפרסום, על המערכת
לדעת מי מביא את החומר לבית הדפוס.)

"מועדון פלוס" שומע.

לפני שבועיים הוזמן יוסי כץ לספר ל"מועדון פלוס" על עבודתו, ההולכת ומסתיימת, באיגוד התעשיה הקיבוצית. השיחה היתה מרתקת והתוכן ראוי, בלי ספק, להימסר לציבור שלנו. ובכן - - -

'איגוד התעשיה' או 'האיגוד', שבמשך שלוש שנים יוסי פעל בו, מטפל בתעשייה של הקיבוצים והמושבים השיתופיים. הוא גוף ייצוגי בלבד, שאין לו כוח או סמכות, פרט לאישור פרויקטים חדשים. הוא שייך לברית התנועה הקיבוצית ונציגיו נחשבים בגורמים חיצוניים כנציגי חברת העובדים. נושאים שבהם פועל המכון למחקר ופיתוח של האיגוד, שאותו ניהל יוסי, הם: סיוע כספי ליצוא - נקשרו קשרים עם גופים ממשלתיים; סיוע לקבלת מכרזים ממינהל הרכש של משרד הביטחון; עידוד לקניות גומלין: הוקמה רשות לעידוד חברות חוץ המזכרות בארץ, לקנות אחוז מסוים של החלפים בארץ. למשל, תעשיית הרכב כמעט לא קונה חלפים בארץ וניסו "להשפיע ע"י איום בנוסח 'התנועה הקיבוצית לא תקנה יותר סוכר'".

נושאים אלה נוגעים, כמובן, לא רק לסקטור הקיבוצי. נושא נוסף, שהעסיק את הצוות באיגוד, הוא החינוך הטכנולוגי. אומר יוסי: "אנחנו מגררים לעומת העולם. אם לא נתחיל לטפל בנושא, נפגר בשנות דור אחרי יפן וטייוואן." הוקם פורום לתעשיה, שמכנס פעם בשנה מנהלים של כ-40 מפעלים. לפני שנתיים הוזמנו גם נציגים ממדרשת רופין, "אורנים" ואורט, כדי ללבן את הבעיה. אחרי לחצים על ה"ברית" נמצא אדם (חבר מעגן מיכאל) לפני כשנה, שיטפל בנושא הזה.

צד אחר של עבודת האיגוד (ולטעמי אולי חשוב מכל השאר, כי אין גוף אחר שמטפל בו) הוא בתחום הסוציו-טכני. כפי שאנחנו מרגישים לא פעם על בשרנו, יכול להיות ניגוד אינטרסים בין צרכי המשק ורצונות החבר. ברור גם שלטובת כל הצדדים יש לשאוף לזה שהחבר יעשה את עבודתו מרצון וייהנה ממנה ויבצע אותה היטב. הוקמו צוותים, כל צוות מורכב ממהנדס ייצור ואיש סוציולוגיה, היוצאים (לפי הזמנה) למפעלים שונים ובודקים את המערכת ברמות שונות - הנדסית-הולית-היררכית, התפעולית, מערכת הייצור ויחסי מפעל-חברה. בתחום זה עובדים חלקית 12 חברים ו-3 חברים מלאים, חברים נוספים נמצאים בתהליכי למידה.

באילו בעיות נתקלים הצוותים המטפלים? (יוסי מדגיש שטיפולם אינו ברמה של ניתוח ממש). חבר, שעובד משמרת שלמה לבדו, לא יהיה מרוצה. צוות שמעורב בעבודה כבר בשלבי תכנון, ירגיש סיפוק יותר גדול. ניצול יעיל של כוח מקצועי - יוסי נותן דוגמה של משק, שבו הכשירו מהנדס, אבל לא נתנו לו להיכנס למפעל... עד שיום אחד ביקשו ממנו להחליף את המנהל, תפקיד שלגביו לא קיבל הכשרה! הבחור עזב את המשק.

כללית המגמה היא לשפר את רמת העיסוקים בתעשיה ולהעלות את הכשרת החבר בהתאם. חבר שגם מתכנת, גם בודק טיב, יוכל למצוא עניין גם כשהוא עומד ליד המכונה. יחד עם זה שואפים לעבודה בצוותים, כדי שתהיה תעסוקה מתחלפת. כדי לבצע את השינויים האלה, צריכים "סוכן שיבוי פנימי" שהוא לא מנהל המפעל או מנהל אגף.

החלו במדרשת רופין לקיים קורסים קצרים במערכת הבטחת איכות, למשל, וקורסים לרובוטיקה, שאליהם באים מהנדסים ותיקים כדי ללמוד את החידושים (המהנה) דסים החדשים כבר לומדים את הנושא בטכניון). יוסי מדגיש, שלא תמיד היעוץ במפעלים מצליח ומספר על מפעל, שנפלטו 17 חברים ממנו (חלקם גם עזבו את המשק) לאחר היעוץ...

("מועדון פלוס" שומע - המשך)

לסיום נושא הייעוץ למפעלים מפרט יוסי את ה"אני מאמין" שלו: סוג המפעל המתאים לקיבוץ הוא מפעל בעל מוצרים ייחודיים ולא קונבנציונליים; מפעל עתיד-יידע לא יכול להחזיק משק בודד, לכן יש ללכת למפעלים משותפים לכמה משקים. משק בודד לא יכול להשקיע את הסכומים הדרושים למחקר שוטף או לחקר שוק יסודי בארצות חוץ. זאת גם אומרת שהחבר יכול לעסוק בתחום שהוא מתמחה בו ולא יהיה לנו מצב של דוקטור, שצריך לטפל בהסכמים עסקיים. מפעל גדול לא חייב להיות ריכוזי במובן זה שאפשר להעביר שיתוף בהחלטות לדרגים נרחבים. אם יש מפעל של משק בודד, כדאי שיתמחה במוצר ייחודי עם ערך מוסף גבוה. אם יש מפעל טוב - יש להגדילו. אם הוא לא טוב, חייבים לסגור - עם כל הסנטימנטים וכאב הלב.

בעיה נוספת, שבה טיפל יוסי ולגביה יש לאיגוד סמכות מלאה, היא של תיאום פרויקטים.

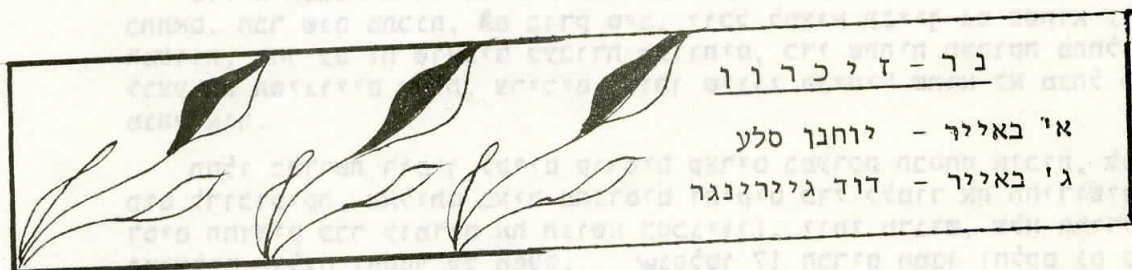
בעבר נוצר לא פעם מצב, ששני קיבוצים התחרו זה בזה במוצר זהה או מקרה שניים-שלושה קיבוצים ניהלו מו"מ עם אותו מפעל, שעומד להימכר. מצבים כאלה בא האיגוד למנוע. כל פרויקט מתוכנן עובר את אישור האיגוד. אין האיגוד אחראי על חיפוש פרו-יקטים ויש כתנועה כ-40 מחפשי פרויקטים - כ-75% מהם לא מקצועיים. הדבר לא יעיל ולכן קורות "פאשלות" יוסי מדגים: שני קיבוצים פנו לייצר דבק מיוחד. חקר שוק העלה שאין אפשרות יצוא, השוק המקומי הוא ל-400 טון. אבל אחרי ההשקעות יוכל המפעל להתאזן רק אם הייצור הוא 250 טון. כלומר היתה ברירה בין שני מפעלים כושלים או מפעל אחד רווחי. אושר רק מפעל אחד.

לשוק הצרכני (רהיטים, מזון) יש פחות מגבלות, כי המוצרים בדרך-כלל נבדלים במשהו והתחרות אינה ישירה.

האיגוד גם מנסה לתאם בין מוסד מחקר ומפעל של משק בודד. (לדוגמה: בית-החולים רמב"ם וברעם; האוניברסיטה העברית ופלמח-צובה, ועוד).

אני רק יכולה להוסיף: אם יוסי יישם את כל היידע שצבר בשנים האחרונות במפעלנו הקטן-גדול - דינו.

רשמה; א נ ג ה

עלילות ויקטור ומרנדה.

פרק שביעי (?) ובו מסופר על פתיחתה החגיגית של המסעדה עד לרגע שבו בורחים גיבורינו

מכאן ואילך הטביעה פרן את חותמה על הקמת המסעדה. קורות העץ כוסו בתמונות האהובות עליה ובמעט קישוטים שאספה בחופים הארוכים - צדפות גדולות, גזעי עץ מפותלים וגלגל עץ ישן מאיזו מרכבת סוסים, שנטרפה פעם באגם בסערה עזה.

משקופי החלונות הרחבים נצבעו בגווני ורוד האהובים עליה. תפריט צמחוני מגרה נכתב בקפדנות על לוח גדול שהוצב בכניסה. מוסיקה מתאימה הוקלטה - קטעי ג'אז, ביטליס ומוסיקה קלאסית עתיקה. "דיסקו רועש וארמני לא מתאים למסעדה שלנו!" הודיעה חד-משמעית. כל שנותר לעשות כעת - להכין מטבח ולמלא את המזווה במצרכים הרצויים. רוזה הציעה שלא יקימו מטבח חדש, אלא ינצלו את המטבחון המצוי בפינת המרכולית, מאחורי הדלפק.

כאן חזר יענקלה לתמונה: בעזרת שיניו החדות ונסיונו הרב בחיתוך עצים, נוסר מעבר רחב בקיר העץ ופתח נוצר בין המטבחון לבין מסעדת המרפסת. מזווה? מי צריך מזווה? הרי רוב המצרכים ממילא נמצאים במרכולית של רוזה!

האמנם הכול מוכן ומזומן לפתיחה החגיגית של המסעדה? כמעט. שני הדברים החסרים היו: שם למסעדה ותוצרת חלב טריה יום יום.

בנושא השם היו הדיעות חלוקות. ויקטור, שאהב את מירנדה, רצה להחניף לה והציע את השם "פונדק ביצת הזהב של מירנדה". התנגדות, שהיתה נבוכה מהצעתו, אמרה "לא!" וביקשה רשות להרהר בדבר. יענקלה, שהיה המעשי בין החיות, הציע את השם "מסעדת המרפסת המשקיפה על האגם הכחול". רוזה, שרצתה להנציח את שמה, הציעה את השם הפשוט "הפונדק של רוזה" ופרן, בתה של רוזה, פרן ידעה מלכתחילה מה שם **רוזה** היא ולבסוף גם הוסכם על הצעתה. בפתח המרכולית הוצב שלט עץ מאיר עיניים, עם חץ גדול המורה לכיוון המסעדה: "פונדק המרפסת".

הבעיה השניה נפתרה שוב הודות לרעיון של פרן. "לא רחוק מכאן חי זקן בודד המגדל כיבשה ועיזים", נזכרה. "תמורת תוצרת חלב טריה אולי ירצה לבוא יום יום ולסעוד צהריים חינם-אין-כסף במרפסת". הזקן שמח על ההצעה ומעכשיו אין כל בעיה להכין יוגורט, גבינות צאן, עוגות גבינה וגלידות. שמו של הזקן היה רוני והוא חי בבדידות מאז נפטרה אשתו ובניו יצאו לחפש מזלם בעולם הרחב.

במשך השבוע שחלף מאז מציאת השם למסעדה עסקו ידידינו בעיקר בהכנות למסיבת חנוכה המסעדה. מדי יום ביומו יצאו הזוגות וביקרו בכל יישובי הסביבה. בכיכר המרכזית של כל כפר תלו מודעה המודיעה על דבר פתיחתה החגיגית של המסעדה החדשה. מפה לאוזן עברה השמועה על המסיבה הגדולה עד שהגיע היום הגדול.

עוד רבות ידובר ויסופר במחוז כולו על מסיבת חנוכה הבית של "פונדק המרפסת". כמעט כל תושבי האיזור הגיעו למסיבה, מי ברגל, מי בסירה (כל מי שגרו מסביב לאגם הכחול הגיעו!) ומי במזחלת. למה מזחלת? מכיוון שהשלג כיסה את הכבישים ואי-אפשר היה להגיע בכרכרה. "החורף הגיע מוקדם השנה", שחו המוזמנים זה לזה בכובד-ראש.

במשך כל שעות הצהריים ואחר-צהריים הגיעו המוזמנים, עד שבשעת שקיעת השמש כבר לא נותר מקום חניה למזחלות במגרש המסומן והמאחרים נאלצו להחנות את מזחלותיהם בשדות המרוחקים. המזחלות נמשכו ע"י כלבים מאומנים, גדולים ויפים ומכוסים פרווה חמה. "ויקטור, אני מפחדת מהכלבים", לחשה מירנדה באוזנו של בעלה, "בבקשה תעשה משהו". מה נותר לו לעשות? המוצא היחיד שעלה בדעתו היה לארגן לכלבים מסיבה נפרדת, כדי שלא ייכנסו למסעדה ויתקיפו את מירנדה הנרגשת. האמת היא שויקטור האמיץ בעצמו פחד מהכלבים, על-כן מיהר וחיפש את יענקלה שיעזור לו.

(עלילות ויקטור ומירנדה - המשך)

או, אלוהים, איך מוצאים את יענקלה? היתה זו שעת ערב מוקדמת אומנם, אך המסעדה המתה מוזמנים וקצת קשה היה למצוא בונה קטן וחוס במהומה שכזו. חבורת הנגנים כבר החלה להרקיד את המוזמנים... הנה יענקלה!

במרכז מעגל הזוגות הוא עומד על שרפרף ומבצע להטוטים לקצב המוסיקה! נראה היה, שיענקלה כבר הפך למסמר הערב וויקטור לא העז לגשת אליו ולהפסיקו בבקשה שיבוא לעזור לארגן מסיבה לכלבים, הקשורים בחוץ (בעלי המזחלות נתבקשו בינתיים לקשור את כלבי הגרירה מחוץ למסעדה, עד שיימצא פיתרון מתאים עבורם). עסק-ביש.

מי יעזור לויקטור במצוקתו? פרן ניסתה למשוך את ויקטור למעגל הרוקדים ולקח לה זמן מה עד ששמה ליבה למצב-רוחו המזופת. "מה קרה ויקטור?", שאלה בדא-גה, כשהגיעו לפינה שקטה במזווה, "איפה מירנדה?" ויקטור התאפק שלא לפרוץ בבכי ואמר בשקט: "מירנדה מפחדת מהכלבים ומתחבאת במכולית. אני חשבתי לארגן מסיבה נפרדת לכלבים, אבל אני לא יודע איך ויענקלה עסוק... וגם אני מפחד קצת מהכלבים בעצם...". פרן ליטפה בשקט את גבו של ויקטור וחשבה חזק, בנסותה לטכס עצה. לפרן תמיד יש איזה רעיון טוב. בחורה נבונה היתה, כבר אמרנו קודם.

רעיונה של פרן היה להלביש את מירנדה וויקטור בבגדי מלצרים, כך שהכלבים לא יזהו שהם תרנגולים ולא יתקיפו אותם. עכשיו מירנדה יכולה לצאת ממחבואה ולהשתתף במסיבה העליזה, אפילו אם עליה להגיש משקאות ולהימנע מריקוד, כדרכן של מלצרות.

וכך זה היה. התרנגולים המחופשים הגישו כמלצרים והכלבים הרבים הוכנסו למסיבה. עד שהגיעה שעת חצות.

כשנפגשו שני המחוגים של שעון הקוקיה הגדול, התלוי מעל לדלת, והורה את שעת חצות, יצאה הקוקיה כהרגלה לציץ תריסר פעמים את קריאת ה"קוקו" שלה. מירנדה, שהיתה במרכז במת הריקודים בדרכה להגיש יין לחוגגים, בצד הרחוק, נתכעסה על הקוקיה המציצת ולאחר הציוץ האחד-עשר הפליטה לעברה קללה נמרצת בשפת התרנגולים (אותה קללה משותפת היתה לכל שפות בעלי הכנף). כמובן שהקוקיה, העשויה פלסטיק צבעוני, לא הבינה ולא שמעה את הקללה. גם הכלבים הרבים שבמסיבה לא הבינו את הקללה. על כל פנים, הם הבינו היטב שהמלצרית החיננית אינה אלא תרנגולת מחופשת.

תוך דקה וארבעים שניות כבר נהיתה אנדרלמוסיה (* שכזו, בה אי-אפשר היה למצוא רגל או כנף. נוצות, כוסות יין, בוטנים וכובעים התעופפו לכל עבר. מה בדיוק התרחש שם לא ברור לאף אחד.

הדבר היחיד שאפשר לספר הוא שתוך דקה וארבעים ושתיים שניות כבר היו ויקטור ומירנדה מרוחקים מהלך מטרים רבים מ"פונדק המרפסת". חבולים, מרוטי נוצות ופצו-עים, רצו-התעופפו חברינו כל עוד נפשם בם ונביחות הכלבים היפים והגדולים עוד הידהדו באוזניהם משך ימים רבים

(*) אנדרלמוסיה - באלאגן. תוהו-ובוהו. נסו אתם לומר את המילה הזאת שלוש פעמים רצוף, במהופך, וראו איזה באלאגן יהיה לכם בין הלשון והשיניים... היסומלרדנא...

א ב י ש י

הקיבוץ, דרך ועדת החברים, ללא התייעצות איתי או ועדת הבריאות, החליט לא לחדש את החוזה עם נעמי האחות בתום שנה זו. כלומר, הורחקתי מהאירוע החשוב ביותר מאז שאני במשק. ההחלטה, צורת ונוהל קבלתה, העמידה בפני 3 אפשרויות: להתפטר, להתעלם או הפקת לקחים. אני בחרתי באפשרות השלישית (ע"י פירסום מאמר ב"דברי הכפר") שבעיניי התגובה החיובית ביותר. המאמר נמסר לפירסום למרות אזהרות רשמיות, שאם אתערב ינקטו צעדים נגדי! מסירת המאמר נדחתה בשבועיים לפי בקשת ועדת הבריאות.

לפני שנעמי הגיעה למרפאה היה מוניטין גרוע. עדיין ב-1985 רופאים-חברים הזהירו אותי בפני בעיות במרפאת כפר הנשיא. ידוע ששיעור החלפת אחיות גבוה בהרבה מבקיבוצים אחרים. היקף הבעיה אושר ע"י חברי משק שונים שתיארו את המצב באופן גלוי. למרות זאת, תוך זמן קצר אחרי כניסתה לעבודה חלה תפנית מכריעה והמרפאה התחילה לתפקד כראוי.

העיתוי של המשבר פשוט גרוע. נעמי, ג'ניה ואני רק התחלנו להתגבש כצוות. אנחנו בשלב מוקדם של שילוב של אחות נוספת למרפאה. היא לא בעלת נסיון רב ועדיין זקוקה להדרכה. בזמן האחרון היו מקרים רבים של חולים מסובכים, הזקוקים לטיפול אופטימלי ע"י מרפאה מגובשת ויציבה. קשה בנסיבות הללו להתמודד עם בעיות רפואיות מורכבות, כאשר גם משנים את הצוות.

יש לי דאגות קשות בקשר להשלכות ההחלטה על רמת הטיפול הרפואי למשק. במקרה הטוב ביותר, כלומר עם כניסה של אחות אחרת מעולה לתפקיד ביולי, אני סבור שיקח לפחות חצי שנה עד שהמרפאה תתאושש מהעזוץ. כבר עכשיו דווח לוועדת הבריאות, שאיכות הטיפול ירדה בעקבות המשבר. יש רק לקוות שעד תום המשבר לא ייגרם נזק רפואי בלתי הפיך כתוצאה מהמצב הנוכחי.

אינני מבין כיצד הקיבוץ יכול להגיע להחלטה כל-כך משמעותית כגון שינוי בהרכב הצוות, מבלי להתייעץ עם ועדת הבריאות והרופא. כל עוד שצפוי ממני לעמוד בראש צוות המרפאה, וכל עוד שוועדת הבריאות בעלת סמכויות, הנוהל היחיד הנראה לעין הוא שעלינו לדון בכל נושא רפואי חשוב.

למרות זמנה הקצר כאן בקיבוץ, תרומתה של נעמי היא כבר גדולה. לא הכול אתם רואים, מפני שרוב עבודתה היא עושה בשקט, מאחורי הקלעים. נעמי הביאה איתה כישורים ואופי מעולה. יש לה נסיון וידע רב, רגישות, חוש טוב למה שחשוב, חריצות, כושר מינהלי ותפיסת אחריות חזקה. היא תחסר לכם!

בעיניי, הקיבוץ טיפל בעניין בצורה לא נכונה. כרופא לעיתים עלי לשנות החלטה לאור שיקולים נוספים. אם לרופא מותר לשנות הכרעות גורליות, מדוע הקיבוץ לא יכול לשנות את דעתו?

אפריל 1987

לחברים שלום,

אנו מרגישים שעלינו להבהיר דברים, כיוון שנוצר אי-הבנות רציניות בחקשורת בינינו לבין המשק.

אנו מבינים שיצא עלינו הקצף בעניין העזיבה שלנו, אנחנו מצטערים על כך ואם נוצר הרושם שעשינו זאת בכעס ובטריקת הדלת אחרינו - זו טעות.

כמו כן לא ראינו שום דבר כמובן מעליו בעניין החזרה שלנו ושוב - אם נוצר רושם כזה - זו אי-הבנה.

בעקבות ההרחבות המשפחה השתנו אצלנו סדרי העדיפויות ורצוננו היום לחזור נובע מחוץ נקודת מבט הרבה יותר בוגרת משל הזוג שעזב ומחוץ כוונה רצינית כלפי העתיד.

ההדים שהגיעו אלינו מהמשק בחצי השנה האחרונה היו פוגעים מאוד וממילא בעיקרם לא נכונים.

נפגענו קשות אך אנו מבינים שנוצר כדור שלג שיצא משליטה ואנו נחגבר.

דוקא מחוץ הכרוהינו את החברים נראה לנו שזה לא צריך לעמוד כמכשול בדרכינו וברצוננו - שעדיין חקף - להקים ביתינו בכפר הנשיא.

שרון ועופר

ק"ט' צר
ויצחק

י ו ם ה ש ו א ה

יום השואה חל השנה ביום א', 26 אפריל. באותו יום, אחרי הצהריים נירד לחומת
ההנצחה לטקס הזכרון.

היות וזאת הפעם הראשונה אחרי הפתיחה הרשמית לפני שנה, שאנחנו נפגשים שם בצוותא,
אני פונה אל כל אלה שיקריהם מונצחים שם, לשאול אם הם רוצים באותו מעמד לשפר
זכרונות, או לקרא קטע אישי.

הזמן דוחק ואני מבקשת תשובה תוך כמה ימים.

בתודה,

אנגה

אחראית על הטקס

דו"ח משיבת המזכירות מיום: 17.4.87.

נכחו: מיכאל ד', יעל ש', ג'וני פ', ג'וליה נ', דודו פ', ישראל א', גרשי א', גדי ע', מקס מ'.
נעדרה: שאולה א'.

1. השקעות צרכניות. (מוזמנים: הרי ל', קולין פ')

הדף הלוטה קבל את תמיכת חברי המזכירות. החברים שמעו שוב את הצעתו של קולין לשנוי בשיטת הרשום (שההקצבה תרשם כהוצאה), והחליטו להעלות את הנושא לאסיפה מיד לאחר גמר הדיון בתקציבים ולא כעת.

2. כספים פרטיים. (מוזמנת: שריטה ס')

שריטה בקשה להשמיע בפני המזכירות "הצעה פרטית" של מספר חברים בתק"ס בענין כספים פרטיים של חברים. חברי המזכירות שמעו את "ההצעה" שתובא להלן, הביעו את השגותיהם האישיות ולא ננקטה עמדה פרטית.

א. התנועה תיצור לרשות הקבוצים והחברות מכשיר מיוחד (קרו בבנק) שבה יפקידו החברים (אישית) את הכספים הפרטיים.

הכספים יהיו סגורים בקרן (צמודים), לתקופה של 4 שנים.

הקרן תעמיד לרשות החבר שייקבע לכך בקבוץ, מידע על היקף סה"כ ההפקדות ורשימת החברים שהפקידו.

ב. פירות הקרן יעמדו לרשות הקבוץ לפעולות מיוחדות בתחומים החברתיים ובעיקר לטיפול בסגירת פערים.

ג. הקרן תעמיד חלק גדול מהכספים שיופקדו בה כהלוואות בריבית נמוכה לרשות הקבוץ שחבריו הפקידו בקרן.

ד. כספי החברים המופקדים בקרן ואחרים יועברו למסגרת אחרת שיחליט עליו הקבוץ בתום תקופת ההקפאה בהסכמת המפקיד. כל זה במסגרת החלטות של ועידת רביבים.

הורים, מחנכים וילדים,

מתקרבת עונת הקיץ ובקרוב נתחיל בחלוקת סנדלים לילדינו. ברצוני לעדכן אתכם

במספר פרטים לפני כן.

(א) עקב מצבנו הכלכלי לא נוכל לרכוש נעליים יקרות, כמו "גלי" למשל, עבור

כולם.

(ב) בחנות ישנו מלאי לא גדול של סנדלים לא אופנתיים, אך יחד עם זאת הם באיכות

טובה ובריאים לרגל. לעיתים נאלץ לחלק סנדלים אשר אינם בדיוק הצבע

הרצוי, או מהחומר הרצוי, כל זאת מאילוצים בשטח ולא מתוך כוונה רעה.

נבקשכם לזכור כי ילדי הפעוטונים מחליפים סנדלים מידי חודשים-שלושה,

ולכן אם יקבלו מידי פעם צבע לא אהוב במיוחד - זה לא סוף העולם.

(ג) קבלת נעליים אורטופדיות תהיה אך ורק באשור ותאום בין יניתה וביני. מי

שלא קבל את אשורנו ישלם על כך מתקציבו האישי.

(ד) מי שיקנה בחוץ, על דעת עצמו וללא תאום איתי ובאשורי, ישלם על כך מכיסו.

אנו פונים ומבקשים את תמיכתכם בנו על מנת שנוכל לעמוד בתקציב שקבלנו.

בתקווה לשתוף פעולה.

רות נאי חנות נעליים

ג'קי עמר רכז שרותים

מיכאל דוארי מרכז משק

מס'	הסעיף	הסכום	הערות
(16)	<u>ועדת נעורים *</u>		
(1)	שפוע מקלט	4,500	בוצע
(2)	ציוד ורהוט למקלט	1,500	
	סה"כ	6,000	*בנית חדר - לא השנה
(17)	<u>ועדת חתונות</u>		
(1)	שולחנות - פלטות	1,000	
(18)	<u>ועדת החברה</u>		
	הצעת המסגרת	40,000	30,000 ?
(19)	<u>ועדת התרבות</u>		
(1)	קניית כמה + שונות	5,000	בוצעה קניית הבמה
(20)	<u>נוי</u>		
(1)	המשך השקיה קבוע	7,500	
(21)	<u>משק ילדים</u>		
(1)	שפוע לכיתה + שונות	1,000	
	הצעה מקורית (עד סעיף 21)	280,000	
	ס"ה השקעות שונות (עד סעיף 21)	153,700	
	חדר האוכל עד אוקטובר השקעות בנכוי מענקים	500,000	
	גמר 24 יח' כולל אנטנה ופיתוח	200,000	
	שונות ובלתי צפוי	20,000	
	סה"כ	873,700	
	במרתון הופיע סכום של 1,000,000		
	הצעת המשק	873,700	
	סה"כ חסכון	126,300	
	<u>הערה:</u>		
	אין החלפת רכב		
	אין שפוע דחק		
	אין בנית חדר לנעורים		
	חשלת מתפרות		

מס'	הסעיף	הסכום	הערות
(1)	<u>בית הספר</u>		
	(1) שפוז חרוב	17,000	בוצע
	(2) ציוד + שונות	3,000	
	סה"כ	20,000	
(2)	<u>גיל הרב</u>		
	(1) שפוז פעוטון	20,000	בביצוע
	(2) ציוד + שונות	3,000	
	סה"כ	23,000	
(3)	<u>הלכשה</u>		
	(1) התחלת שפוז מתפרות	5,000	צריך 20,000
(4)	<u>חינוך מיוחד</u>		
	(1) ציוד + ריהוט	1,000	בוצע 500
		1,000	
(5)	<u>חצרנות ילדים</u>		
(6)	<u>תמחיר ורכוז משק</u>		
	(1) החלפת מכונת צילום	2,100	
(7)	<u>ענף המזון</u>		
	(1) שיפוז סטימר	3,700	בוצע
	(2) 5 עגלות דו-קומתיות	5,000	בוצע
	(3) טוסטר	3,000	בוצע
	(4) עגלת תבנית	1,800	
	(5) שונות	1,500	
	סה"כ	15,000	
(8)	<u>מכבסה</u>		
	(1) 2 מאווריי תקרה	750	
(9)	<u>בסחון</u>		
	(1) 11 משאבות	5,000	
	(2) סדור חדר שומרים	750	
	סה"כ	5,750	
(10)	<u>חנות נעליים</u>		
	(1) גמר + שונות	500	
(11)	<u>רהוט ילדים</u>	3,500	
(12)	<u>בריאות</u>		
	(1) קלנוע	1,600	בוצע
	(2) שונות	1,000	
	סה"כ	2,600	
(13)	<u>ועדת הנצחה</u>		במסגרת המועצה
(14)	<u>ספורט</u> (נבחרות)	7,000	

NEWS OF THE WEEK

- * How lucky that Vita didn't think of organising a trip to the Flower Show in Haifa! The handful of chaverim who braved the holiday crowds had to wait a couple of hours (!) to get their tickets, and then hardly saw anything of the displays because of the crush... Elaine, who gave up even before getting to the entrance, describes her adventures in 'Divrei Hakfar', and

comes to the conclusion that the "displays" we have here in our gardens and fields are far superior to anything she might have seen in Haifa.

- * The evening arranged by M'nachem and Uddi on the last evening of Pessach with the young "dissident" couple from Russia, amongst others, was most interesting. The young man, Zachar Sonnschein, was only released from the Siberian labour camp a few weeks ago, on condition that he leave Russia immediately. He is not optimistic about the possibility of a large Aliya from there in the near future.
- * The Hachshara Group invited all their adoptive families to a "Second Seder" like we used to have in "the Movement". The subject was Syrian Jewry.
- * Jim Whitham and his merry men have been busy in the 'Park' again, and when the fairground opens (p.G.) on Independence Day the children will have all sorts of new climbing frames, a little sand-pit, and swings.
- * On Holocaust Day there will be a ceremony in the Dining Room at 20.30, and on the next day (Sunday) will shall meet at the Memorial for a short while, to remember the relations of chaverim and parents who have no other memorial.
- * By the way, the pottery vases which are now part of our table-ware in the dining room where all made by Ya'el Nemenov.

In the meantime, SHABBAT SHALOM -

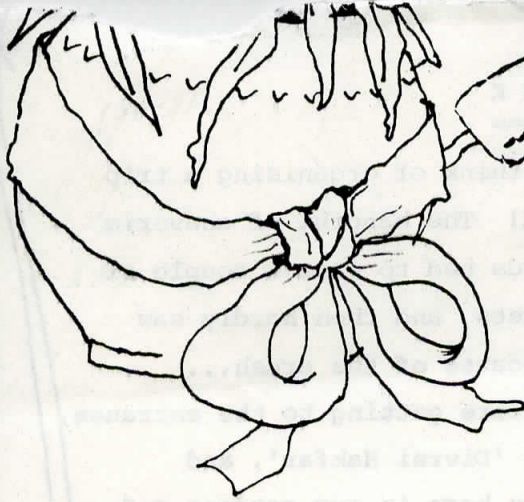
I N G E

Batya Raines reminds all these ladies who would like to have dresses made for some special "Simche" in the summer, to let her know in good time, as the list is growing.....

J A H R Z E I T

- 1 Iyar - Yochanan Sela
- 3 Iyar - David Geiringer

מזל טוב מזל טוב מזל טוב

HAPPY BIRTHDAY

27.4. 87. Mrs. Jane Englesberg

28.4. Jonathan Steele

Avi Press

Ro'i Edelstein

29.4. Orit Cahana (Cohen)

Jeannette Primost

Edan Samberg (grandson)

30.4. Yehudith Whitham

Rachel Mann

Carmit Schwarzmenn

Ran Ginat (grandson)

2.5. Ze'ev Nitsan

David Erenberg

Aviv Elman

Ella Colman (granddaughter)

HAPPY ANNIVERSARY

2.5.87. Irit & Moshe Ben-Chaim

Ettie & Uri Edelstein

MAZAL TOV

to Tamar & Oran
Jeannette & Colin
Edna & Alec
Mrs. Bergman
Mrs. Collins
and all the family
on the birth of
a son/ grandson/greatgrandson
and brother - N I R

FILM OF THE WEEK (on Friday night) - because Holocaust Day
starts on Saturday evening)

THE GODS MUST BE CRAZY - Producer: Jimmy Hewis
with: Marius Warris
Nick de Jagger

From what I hear from Dudu, our film critic, it is not only the gods that are
crazy, but the whole film. What can you expect when a Coca-Cola bottle (empty!)
descends from the heavens on an oasis in the Kalahari Desert, and turns the
lives of a small tribe of aborigines upside down? Meshugge but entertaining.

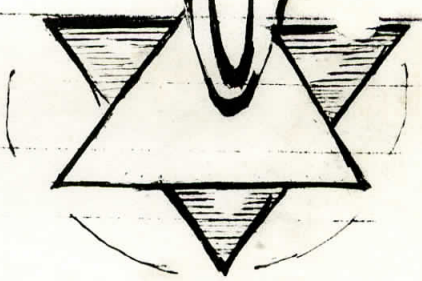
Telephone Nos.: Elisha Wolffin & Yaniv Ben Yehuda - 800
John Cohen - 843

① שבתם נאמנים הי, אנה נאמי,
נאמנים נאמנים שבתם,
נאמנים: אנה נאמנים אנה -
נאמנים נאמנים נאמנים.

② נאמנים נאמנים נאמנים
נאמנים נאמנים נאמנים,
נאמנים, אנה, נאמנים, אנה,
נאמנים נאמנים נאמנים.

③ נאמנים נאמנים נאמנים
נאמנים נאמנים נאמנים
נאמנים נאמנים נאמנים
נאמנים נאמנים נאמנים.

④ נאמנים נאמנים נאמנים
נאמנים נאמנים נאמנים
נאמנים נאמנים נאמנים
נאמנים נאמנים נאמנים.

נאמנים נאמנים

① נאמנים נאמנים נאמנים
נאמנים נאמנים נאמנים.

נאמנים נאמנים נאמנים
נאמנים נאמנים נאמנים.

② נאמנים נאמנים נאמנים
נאמנים נאמנים נאמנים
נאמנים נאמנים נאמנים
נאמנים נאמנים נאמנים.

בת דבר ואמה

① אימ' ואימ' , הננו שוב , הננו הוא האבד!
הוא פה היום , תואר זה באיל , נחמנו בצל הקיר.

בית , בית , אנו ואנו ! אנו זי ואב !
ימנו הינו ראה אונת אונת אונת , השני.

② אימ' , אימ' , אונת תואי זי : אונת עמי אונת ,
העלום הער , העלום הער , תלאת יושבי העל.

בית , בית , אונת האיש אשר יקבעי אב .
בת העם - עשנים דורות - את בת רב בישנאל .

③ אימ' , אימ' , אונת הוא זי : קסם קסמת לו ,
אנו אונת , אנו ישן , אונת יוא , זילא .

בית , בית , אנו ואנו ! אנו זי , ואב אב !
סזר עזינו העל , סזר העל , העל .

④ אימ' , אימ' , אונת הוא זי : יקבעי קמתי ויש ,
יתא עלו רביד צנח - תלאת קמתי באיש .

בית , בית , יקבעי צנח , יקבעי קמתי ויש ,
בן יסמל מן העל העל כי יקבעי קמתי .

428944

5254894810

שיר הסכסכים היהודים.

① אז נא תאמר: "הנה דברי האחרונה"

את אור היום הסתירו שמי הערבה

בה יום נבספנו אז עוד ילל ויבא,

ומצדדנו עוד ירעם:

אנחנו פה!

② למחרת תמחר עוד יקפתי בכורים

אנחנו פה המכאולות ויסודים

והאשר איפת-דמנו שם נאדם

הלא ינוה עוד לז' כוחנו הגבורה.

③ למיד השחר על יומנו אור יפה

למי העזר יחזוף קמאלינו כמו זא.

אז אמר חזילה, יאמר אמנו נאמר-

כמו פסקא יפה השיב מעור אדור

④ אז כן אז נא תאמר: "דברי האחרונה"

את אור היום הסתירו שמי הערבה

בה יום נבספנו אז עוד ילל ויבא,

ומצדדנו עוד ירעם:

אנחנו פה!

הארכה אקיסביה.

אזי אזי, שאא יאמר אפואם.

החזא נעים,

רשנוש של הדיים,

הרק השמים,

החזא הדיים

x2 {